

EL GRONXADOR MÀGIC

- Avi, avi explica'ns una historia!

- Sí, sí, una aventura de les teves, avi!

- Un altre?

- Síiiiiiiiiii!

- D'acord, d'acord ...us explicaré el que em va passar amb un gronxador màgic.

Hi havia una vegada un gronxador molt vell situat al bell mig d'una clariana molt petita. Recordo aquella aventura com si hagués sigut ahir. Era un dia molt bonic, els ocells florien, les plantes cantaven, o era al revés?, el que és segur és que era **LA DIADA DE SANT JORDI**.

Pels volts de l'any 2010, jo tenia 10 anys, era molt jove aleshores –he he –. La meva germana Maria i jo varem a anar amb els pares a Barcelona, a veure les paradetes de llibres de Sant Jordi. Nosaltres ens avorriem molt, en canvi els pares no paraven d'agafar llibres i llegir-los per sobre a veure si els agradaven. En un racó un venedor cridava: - el llibre del gronxador màgic !! Qui vol el llibre del gronxador màgic ???! Ens hi vam apropar, i quina sorpresa en veure que a la portada hi sortíem nosaltres dos!!! El vam obrir ràpidament i vam

començar a llegir-lo fins acabar-lo. Els hi vam demanar als pares de comprar-lo, però ells, carregats a més no poder de llibres, ni ens van sentir; com que mai en demanàvem no s'ho esperaven.

Vam dinar sense notar el gust del menjar, tan capficats com estàvem en el que havíem llegit. A la tarda vam fer una petita excursió a la Penya del Moro, feia una bona tarda. Mentre els pares feien fotografies a les runes iberes, nosaltres jugàvem a fet i amagar. Vam seguir un camí estret i pendent que baixava fins a una petita clariana, a on hi havia un gronxador penjat d'un garrofer. Ens hi vam passar una bona estona gronxant-nos-hi. I de sobte, al mig de la clariana, hi va aparèixer una ampolla buida amb un missatge a dins que deia:

– Si en aquest gronxador et gronxes sempre primer un llibre hauràs de llegir, una rosa li hauràs de deixar i un petó li faràs, i dins d'un món màgic de cop et trobaràs. –

El llibre l'havíem llegit al matí, la Maria duia una rosa de paper feta per un grup d'àvies del poble enganxada amb un imperdible al jersei, i el petó el vam fer a la corda del gronxador. Vam seure tots dos a l'hora en l'ampli seient del gronxador, i flop! Vam desaparèixer.

Vam entrar dins d'un món màgic. El primer que varem veure va ser una porta d'on sortia una llum verda. Vam obrir la porta i vam veure una calavera gegant dient-nos 'Vigileu!'. Ens vam espantar molt i vam començar a córrer per un passadís llarg com el coll d'una girafa. Al final del passadís hi havia un

altre porta. Quan vam entrar la foscor era absoluta. L'interruptor obria un focus que il·luminava un món ple de joguines i de personatges fantàstics dels contes. Ens vam atansar a tots els nostres personatges favorits, com la Blancaneus, la Sireneta, el Robin Hood o els Cavallers del rei Artur. Entre la multitud de personatges va aparèixer Sant Jordi acompanyat de la princesa i el drac, i tothom els va saludar en senyal de respecte. Es van dirigir cap a nosaltres i ens van explicar que havíem pogut entrar en aquell món perquè encara teníem molta imaginació i ens havíem animat a llegir.

- I perquè ens han avisat que vigiléssim?

- Doncs perquè no us hi podeu estar gaire temps, perquè sinó ja no podreu marxar mai i no us fareu grans.

Vam decidir quedar-nos-hi a jugar una mica més. A mitja tarda vam oblidar berenar per poder jugar més, al vespre ni vam sopar, i quan faltaven 10 minuts per les dotze de la nit, va sonar el mòbil d'un de nosaltres. Però l'havíem perdut enmig de les joguines. De reüll vam veure un ós de peluix que se'l enduia per llençar-lo a una paperera. El vam perseguir i li vam prendre el mòbil. Només faltaven 2 minuts per les dotze. Ens vam afanyar a arribar a la porta. De sobte a tots els ninots de peluix els van créixer les dents i el pèl, eren monstres que ens anaven a cercar per retenir-nos.

Sant Jordi va venir a defensar-nos, atacava els ninots amb l'espasa, la princesa ajudava amb un corró i el drac els anava rostint. Només va quedar un sol

peluix molt gran, tan gran que ens podia esclafar amb el peu. Nosaltres vam obrir la porta i vam entrar al passadís, el gegant només podia fer-hi passar la mà i va intentar agafar-nos, però ja era massa tard. Nosaltres ja havíem sortit.

Vam aparèixer inconscients a la clariana del gronxador, just quan els pares i molts veïns del poble ens cercaven per la muntanya preocupats. Ens vam despertar al nostre llit l'endemà al matí i vam cridar als pares. Ells ens van fer la pregunta esperada: -Què us ha passat? A on éreu?

I nosaltres vam contestar: - Si us ho diguéssim, no us ho creuríeu!

I així s'acabà la nostra aventura pel món del contes, de la que ens va quedar l'afició per la lectura. Per això podeu veure que a casa hi tinc molts llibres, us puc ben assegurar que els he llegit tots.

Els néts van dir: - Avi, algun dia podrem anar a aquest món màgic nosaltres?

Sembla molt divertit!

- Per començar us regalo aquests llibres, hi passen moltes aventures. I aquesta tarda, si voleu, podem anar a berenar a la Penya del Moro...

FI

AUTOR: ERNEST PRAT I RIERADEVALL

EDAT: 10 anys (Març 2011)